

Debreceni Ítéltábla
Gf.III.30.339/2024/6.

A Debreceni Ítéltábla a Felszámoló (cégjegyzékszám, cím, felszámolóbiztos: NÉV) felszámoló szervezet által meghatalmazott Dr. Dankó Marianna Ügyvédi Iroda (cím, ügyintéző: dr. Dankó Marianna ügyvéd) által képviselt Felperes „felszámolás alatt” (Cégjegyzékszám, cím) felperesnek – a dr. Somlyai Róbert ügyvéd (cím) által képviselt Alperes (cím) alperes ellen vezető tisztségviselő felelősségének a megállapítása iránti perében a Debreceni Törvényszék 2023. december 1. napján kelt 10.G.40.125/2023/7. számú ítélete ellen a felperes 9. és az alperes 10. sorszámú fellebbezései alapján, az alulírott napon – tanácsulésen – meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének a nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett részét megváltoztatja, a felperes keresetét teljes terjedelmében elutasítja.

Mellózi az alperes perköltség és állam által előlegezett illeték megfizetésére kötelezését, és a felperes által fizetendő állam által előlegezett kereseti eljárási illetéket 36 000 (harminchatezer) Ft-ra felemeli, valamint kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 54 000 (ötvennégyezer) Ft elsőfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 75 000 (hetvenötezer) Ft másodfokú perköltséget, valamint az államnak a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül 42 420 (negyvenkétezer-négyszázhusz) Ft állam által előlegezett fellebbezési eljárási illetéket.

Az illeték megfizetése során az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát közleményként fel kell tüntetni.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Korlátolt Felelősségű Társaság1-ot (a továbbiakban: felperes) 2009-ben létesítették. Az alperes az alapítástól kezdődően a vezető tisztségviselője.

A felperes 2016. augusztus 29-től kezdődően fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt. A Nemzeti Adó- és Vámhivatal (NAV) a felperessel szembeni végrehajtás során 2017. november 28-án 26 db, 2000-2500 liter ürtartalmú műanyag tartályt foglalt le, ezek együttes értékét 10 400 000 Ft-ban rögzítette, és 2018. május 2-án hirdette meg ezeknek az árverését ingó árverési hirdetményben, amely tartalmazta azt, hogy az ingóságokat a Város1, cím. címen (az alperes lakóhelyén) lehet megtekinteni. Az értékesítés eredménytelen volt, a

tartályok az alperes birtokában maradtak, azokat gazdasági tevékenységre (savanyítás) használta.

A Debreceni Törvényszék – a 2017. november 7-én benyújtott kérelemre – az Fpk.461/2017. számú eljárása során a felperes fizetéseképtelenségét megállapította, és elrendelte a felszámolását. A felszámolás kezdő időpontja: 2018. június 14. Felszámolóként a Felszámoló jár el.

A felszámoló 2018. június 15-én felhívta az alperest a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 31. és 32. §-aiban foglalt kötelezettségeinek a teljesítésre. A felhívás „nem kereste” postai jelzéssel érkezett hozzá vissza.

Az alperes a felszámoló irodájában 2018. október 24-én felvett jegyzőkönyvben a felperes ingó vagyonaként egy vákuumcsomagoló berendezést jelölt meg.

A 2019. augusztus 22. napi keltezésű I. számú közbenső mérlegben a felperes tárgyi eszközei között az 59 000 000 Ft-ban nyilvántartott város2 szám1 helyrajzi számú ingatlan és egy vákuumcsomagoló gép szerepel. A Debreceni Törvényszék a 4.Fpk.461/2017/69. számú jogerős végzésével a közbenső mérleget jóváhagyta.

Az alperes nem tájékoztatta a felszámolót a 26 db műanyag tartályról, a NAV 2021 szeptemberében a felszámolót arról tájékoztatta, hogy a 2018. március 6-án kelt jegyzőkönyv szerint az alperes vállalta a 26 db tartály megőrzését és az árverés útján történő értékesítés előtti megtekintés biztosítását. Az árverések eredményre nem vezettek, majd a NAV – a felszámolási eljárás megindulására tekintettel – 2018. július 3-án megszüntette a végrehajtást.

A felperes felszámolási eljárásában a hitelezők összesen 294 913 277 Ft-ban jelentettek be hitelezői igényt.

[2] A felperes a módosított keresetében annak a megállapítását kérte, hogy az alperes a felperes vezetőjeként a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően a vezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek a figyelembevételével látta el, és ezzel okozati összefüggésben az adós vagyona 5 200 000 Ft-tal csökkent, továbbá a hitelezők követeléseinek a teljes mértékben történő kielégítése 230 713 277 Ft erejéig meghiúsulhat.

Nyilatkozata szerint az adós ingatlanát és az 5 200 000 Ft értékkel nyilvántartott tartályokat is a hitelezők részére kívánja átadni, mivel az értékesítésük nem vezetett eredményre. A meglévő vagyontárgyak nyilvántartott értékével csökkentett összegű hitelezői igény, azaz 230 713 277 Ft kielégítésére vagyoni fedezet nem mutatkozik, ezért annak a meghiúsulása fenyeget.

[3] Az alperes a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet a felszámolási eljárás elrendelése iránti kérelem előterjesztésétől, 2017. november 7-től állt fenn.

Azt nem vitatta, hogy a 26 db műanyag tartály értéke 2018-ban 10 400 000 Ft volt, azonban álláspontja szerint ezeknek az értéke nem csökkent, és a felszámolónak tudomása volt arról, hogy a tartályokat birtokolja, használja.

Álláspontja szerint a hajdúhadházi ingatlan 59 000 000 Ft-nál többet ér. Hivatkozott továbbá arra, hogy ő is hitelezőként szerepel az eljárásban 152 000 000 Ft igényrel, a meglévő vagyon pedig a további hitelezői igények kielégítésére fedezetet nyújt.

[4] Az elsőfokú bíróság a fellebbezett ítéletével megállapította, hogy az alperes a Korlátolt Felelősségű Társaság1 „felszámolás alatt” (Cégjegyzékszám) vezetőjeként a

fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően a vezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek a figyelembevételével látta el, és ezzel okozati összefüggésben a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítése 230 713 277 Ft erejéig megghiúsulhat. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 104 750 Ft perköltséget. A felperest és az alperest is 18 000 Ft meg nem fizetett illeték megfizetésére kötelezte.

[5] Az elsőfokú bíróság a keresetet részben ítélte alaposnak.

Alkalmazandó jogszabályként megjelölte a Cstv. 33/A. § (1), (3), (4), (5) bekezdéseit.

A felelősség fennállásánál jelentőséget tulajdonított annak, hogy az alperes nem adta át a felszámolónak a felperes vagyónába tartozó tartályokat, azokat jelenleg is a saját gazdasági tevékenysége során használja. A felszámoló már a felszámolás kezdetén felszólította az alperest a vagyónátadási kötelezettségének a teljesítésére, ám ez a felhívás nem lehetett egyedi vagyonelemekre vonatkozó, hiszen nem volt az ehhez szükséges ismereteknek a birtokában. Téves az az alperesi állítás, hogy a felszámolónak tudomása volt a tartályokról és arról, hogy azokat ő birtokolja, mivel a végrehajtási eljárás irataiból ez nem állapítható meg. Az I. számú közbenső mérleg a hajdúhadházi ingatlant és a vákuumcsomagoló gépet tünteti fel tárgyi eszközként, ez alátámasztja, hogy a felszámoló nem tudott a tartályokról.

Ez azt jelenti, hogy az alperes nem tett eleget a Cstv. 31. § (1) bekezdés b) pontjában meghatározott vagyónátadási kötelezettségének. Ez önmagában nem alapozza meg a vezetői felelősséget, azzal a következménnyel jár, hogy az ő érdekében állt annak a bizonyítása, hogy vezetői tisztségének az időtartama alatt nem következett be fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet, továbbá a vezetési feladatai ellátása során a hitelezők érdekeit is figyelembe vette.

Az alperes a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének az időpontjára bizonyítási indítványt nem terjesztett elő, így az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy a felperes által megjelölt időpontban, 2016. augusztus 29-től kezdődően a felperes ebben a helyzetben volt.

Az alperes abban a körben sem tett tényelőadást, hogy a vezetési feladatai ellátása során a hitelezők érdekeit is figyelembe vette, így nem lehet megállapítani a részéről bármilyen, a hitelezők érdekét szolgáló intézkedés megtételét, ezért rögzíthető, hogy a hitelezők érdekeit figyelmen kívül hagyta, az pedig megállapítható, hogy ennek következtében a felperes vagyona csökkent, és a hitelezői követelések kielégítésének a lehetséges megghiúsulása fenyeget.

A jogszabályban meghatározott, a bizonyítási érdek fordulására vonatkozó szabály azonban a vagyonsökkenés mértékére nem terjed ki, e körben a felperes érdekében állt annak a bizonyítása, hogy az általa megjelölt 5 200 000 Ft vagyonsökkenés bekövetkezett. A felperes (az alperes vitatásával szemben) bizonyítási indítványt nem terjesztett elő, így bizonyítatlan maradt az az állítása, hogy 5 200 000 Ft értékben történt vagyonsökkenés. Ennek a következménye az, hogy a vagyonsökkenés bekövetkezésére alapított fordulat alapján az alperes felelőssége nem állapítható meg.

A hitelezői követelések kielégítésének a megghiúsulására alapított kereseti kérelemnél figyelembe kell venni azt, hogy a jogszabály nem a már megghiúsult hitelezői követelésekről szól (hiszen ennek a pontos összege a felszámolás befejezésekor válik ismertté), hanem azokról, amelyek esetében bekövetkezhet a kielégítés megghiúsulása. Az állapítható meg, hogy a felperes vagyoni eszközzel (tartályokkal, ingatlannal) rendelkezik. Az, hogy ezek értékesítése, valamelyik hitelező részére történő átadása megtörténik-e, amennyiben igen, abból milyen bevétel származik, és ebből mennyi fordítható a hitelezői igények kielégítésére, nem tudható. Figyelembe véve azt, hogy a Cstv. alapvetően a hitelezői érdekek védelmét

szolgálja, a hitelezői igények egészét, azaz 294 913 277 Ft-ot kell meghiúsulással fenyegetettnek tekinteni. Ez az összeg akkor lenne csökkenthető, ha megállapítható lenne az, hogy valamely hitelezőnek az igénye meghatározott összeggel csökkent vagy csökkenni fog. Ennek a hiányában azonban ilyen számítási művelet elvégzése nem indokolt. Ebből következően nincs jelentősége annak, hogy az alperes mint hitelező milyen összegű igény terjesztett elő, ebből a szempontból ő is hitelezőnek minősül, ez a szerepe nem vonható össze a vezetői tisztséghez kapcsolódó felelősségi kérdésekkel.

Jelentősége van továbbá annak is, hogy a jogalkotó a Cstv. 33/A. §-ában meghatározott vezetői felelősség esetében „kétlépcsős” perlési struktúrát határozott meg: első lépésben a felelősség és annak a kerete állapítható meg, majd a felszámolás befejezését követően a tényleges marasztalás, ahol már a kielégítetlen hitelezői igények összecsúszásának lesz jelentősége. Így nincs jelentősége annak, hogy a hajdúhadházi ingatlan vagy a tartályok ténylegesen milyen értéket képviselnek, mert amennyiben azok kikerülnek a felperes vagyonából, akkor valamilyen módon és mértékben a hitelezői igények – vagy azok egyike – csökkenni fog, ami az esetleges marasztalási per során értékelhető.

Erre tekintettel az elsőfokú bíróság a vagyoncsökkenési megállapítási keresetet elutasította, míg a hitelezői igények kielégítésének meghiúsulására alapított keresetet alaposnak minősítette.

[6] Az elsőfokú bíróság a felek pernyertességének az arányát 50-50%-ban határozta meg. A felperes és az alperes oldalán is az ügyvédi képviselő díját vette figyelembe, az előbbi (áfát is tartalmazó) 158 750 Ft-ban, az utóbbit (mivel a jogi képviselő áfát nem számított fel) 54 000 Ft-ban állapította meg.

A megállapított összegeket egybeszámítva 104 750 Ft megfizetésére kötelezte az alperest.

Az eljárás során meg nem fizetett 36 000 Ft illeték megfizetésére a felek kötelesek a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 102. § (1) bekezdése alapján, szintén a pervesztességük arányában.

[7] A felperes a fellebbezésében kérte az elsőfokú ítéletnek a Pp. 369. § (1), (3) és 383. § (1) bekezdései szerinti részbeni megváltoztatását, az alperes által fizetendő perköltség bruttó 635 000 Ft-ra történő felemelését.

A fellebbezését részletesen indokolta.

[8] Az alperes a fellebbezésében elsődlegesen kérte az ítélet részbeni megváltoztatását, a felperes keresetének a teljes elutasítását, másodlagosan annak a hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását és a felperes első- és másodfokú perköltségben történő marasztalását.

Előadta, hogy téves az elsőfokú ítéletnek az a megállapítása, hogy a vagyonátadási kötelezettségének felhívás ellenére nem tett eleget. Mindenben együttműködött a felszámolóval a csődvagyon átadásának és felmérésének az érdekében. Sem a felszámoló előadásából, sem az iratokból nem állapítható meg, hogy el akarta volna titkolni bármely vagyontárgy létezését a felszámoló előtt. Magatartása nem irányult és nem is eredményezte a felszámolási eljárás meghiúsulását.

Az ítélet [24] bekezdésében foglaltak kapcsán előadta, hogy a NAV a tartályokat a felszámolást megelőzően lefoglalta, az erről szóló jegyzőkönyvet átadta a felszámolónak. A tartályok elszállítása – méretükből adódóan – nem történt meg, de azokról a felszámoló

tudott, és azokat bármikor a rendelkezésére tudta volna bocsátani. Ezt igazolja az is, hogy a felszámoló többször megkísérelte pályázat útján értékesíteni a tartályokat, ennek a során az érdeklődők megtekinthették azokat. Vitatta ezért azt az ítéleti megállapítást, hogy azokkal kapcsolatban szabálytalanul járt volna el. Előadta továbbá, hogy a NAV feloldotta ezen tartályok lefoglalását 2023. október 16-án.

Álláspontja szerint mindenben a jogszabályoknak és a hitelezői érdekeknek megfelelően járt el, a vagyont átadta, vagyonsökkenést nem okozott, valamennyi kötelezettségének eleget tett, jogszabálysértést nem követett el. Erre tekintettel a jelen eljárásban a bizonyítási teher nem „fordult meg”.

A másodlagos fellebbezési kérelme indokaként előadta, hogy az elsőfokú bíróság súlyos eljárási hibát vétett azzal, hogy nem megfelelően értékelte a tényállást, tévesen következtetett a vagyontáradási kötelezettségének a nem teljesítésére. Az elsőfokú bíróság a nem megfelelő tényállásból tévesen következtetett arra is, hogy fennállt a bizonyítási teher megfordulásának a feltétele, melyre tekintettel az eljárás megismétlése szükséges.

[9] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú ítélet alperes fellebbezésével támadott rendelkezése helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltségben való marasztalását.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság megalapozottan alkalmazta a „törvényi vélelmet”, ami a bizonyítási terhet megfordította. Ehhez képest az alperes a felperes által megjelölt fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének az időpontját nem tudta megdönteni, és a hitelezői érdekeket is figyelembe vevő vezetői intézkedéseket sem igazolt.

Az alperes a tartályok létezéséről információt nem adott a felszámolónak, így azokról nem volt tudomása, a perben szerzett tudomást arról, hogy az alperes a tartályokat üzletszerű gazdasági tevékenységre használja.

Álláspontja szerint, mivel az elsőfokú bíróság az anyagi pervezetés körében eljárási szabálysértést nem követett el, ezért a másodlagos fellebbezési kérelem is alaptalan.

Megjegyezte, hogy a felszámoló (többszöri értékesítési kísérlet után) a tartályokat végül összesen csak 550 000 Ft + áfa vételáron tudta értékesíteni, jóllehet ezek értéke 10 400 000 Ft volt. A hitelezők kielégítésére így a tartályok eredeti értékének csak a töredéke volt fordítható.

[10] Az alperes fellebbezési ellenkérelmet nem nyújtott be.

[11] A felperes fellebbezése megalapozatlan, az alperes fellebbezése megalapozott.

[12] Az ítéltábla a Pp. 376. § (1) bekezdése szerint a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálta el, mivel a felek nem kérték tárgyalás tartását.

[13] Az ítéltábla a fellebbezések elbírálása során nem lépte át az elsőfokú ítélet felülbírálatának a Pp. 370. § (1) bekezdése szerinti (a fellebbezési kérelmek és az ellenkérelem megsabta) korlátait, mivel olyan eljárási szabálysértést, vagy a fellebbezésben nem hivatkozott téves anyagi pervezetést, amely erre okot adott volna, nem észlelt [Pp. 370. § (2) és (3) bekezdései].

Így fellebbezés hiányában nem érintette az elsőfokú ítéletnek a felperes vagyonsökkenés megállapítása iránti kereseti kérelmét elutasító rendelkezését.

Az alperes érvelt azzal, hogy az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg, hogy a vagyónátadási kötelezettségét nem teljesítette, ezért fennáll a bizonyítási teher „megfordulásának” a feltétele.

Az ítéltábla – mivel egyetértett az alperesnek ezzel az érvelésével – a 4. sorszámú végzésével a Pp. 370. § (4) bekezdése alapján megállapította, hogy az elsőfokú bíróság által a 2023. szeptember 27-én megtartott perfelvételi tárgyaláson elvégzett anyagi pervezetés (10.G.40.125/2023/3. számú jegyzőkönyv harmadik oldala) abban a tekintetben helytálló volt, hogy megfelelő feltételek fennállása esetén melyik félnek milyen körülmények bizonyítása áll az érdekében, azonban az elsőfokú bíróság abban nem foglalt állást, hogy a jelen ügyre konkretizálva kit terhel a bizonyítási kötelezettség, hanem az ítéletében adott számot arról, hogy a hitelezői követelések kielégítésének a meghiúsulása tekintetében lényegében alkalmazható a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése, így az alperes érdekében áll annak a bizonyítása, hogy a vezetői tisztségének az időtartama alatt nem következett be a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet, továbbá a vezetési feladatai ellátása során a hitelezők érdekeit is figyelembe vette.

Az ítéltábla megítélése szerint azonban a jelen ügyben nem alkalmazható a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése, így a felperest terheli az elsőfokú bíróság által adott körben a bizonyítási kötelezettség.

Erre tekintettel a Pp. 369. § (4) és 373. § (5) bekezdése alapján tájékoztatta a felperest, hogy a végzés kézbesítésétől számított 15 napon belül utólagos bizonyítást ajánlhat fel.

A felperes – az ítéltábla felhívására – okirati bizonyítékokkal kívánta igazolni egyrészt a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet általa megjelölt kezdő időpontját, másrészt azt, hogy az alperes nem tett meg minden elvárható gondossági kötelességet annak az érdekében, hogy az adós hitelezőinek a veszteségét csökkentse, és nem kezdeményezte a felperessel szemben (az évek óta folyó veszteséges gazdálkodás ellenére) a felszámolási eljárás megindítását.

A felperes által előterjesztett bizonyítási indítványok teljesítése (az okirati bizonyítékok értékelése) – a későbbiekben kifejtettek miatt – szükségtelen, ezért azt az ítéltábla mellőzte.

[14] Az ítéltábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az alábbiakkal módosítja:

Az alperes a birtokában tartott tartályoknak a felperes által meghirdetett értékesítés során történő megtekintését lehetővé tette, a tartályokat a felszámoló értékesítette. Az alperes a tartályok vonatkozásában (ha késedelemmel) is teljesítette a vagyónátadási kötelezettségét.

Az ítéltábla a tényállást a felperes fellebbezési ellenkérelmében tett saját előadása alapján módosította. Az általa felajánlott bizonyítást pedig arra tekintettel mellőzte, mivel egyrészt az alperes a fellebbezésében nem vitatta a felperes fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkezése kezdő időpontjaként az elsőfokú bíróság által megállapítottakat, így annak a további bizonyítása szükségtelen volt. Másrészt a felperes az alperesnek a hitelezői igények kielégítése egyéb okból történő meghiúsulásának a lehetőségére alapított felelősségét arra alapította, hogy a tartályok tekintetében a vagyónátadási kötelezettségét nem teljesítette, e kereseti tényállításból kiindulva szükségtelen volt annak a vizsgálata, hogy az alperes által vezetett felperes a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését megelőzően mennyiben folytatott évek óta veszteséges gazdálkodást.

Az ítéltábla a tényállás megállapításával összefüggésben rögzíti azt is, hogy a tartályok könyvszerinti értékének és a felszámolói értékesítés során elért vételárának a megállapítása szükségtelen volt, mivel a keresetnek és a fellebbezésnek az értékesítés nem volt a tárgya.

[15] Nem ad alapot a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésének alkalmazására az, hogy az alperes csak a bíróság felhívására vette fel a kapcsolatot a felszámolóval, illetve az iratanyagot csak késedelmesen bocsátotta a felszámoló rendelkezésére, ha ez nem akadályozta meg, illetve nem nehezítette az adós valós pénzügyi helyzetének a feltárását (Kúria Gfv. 30.068/2023/4.). A Cstv. 31. § (1) bekezdés b) pontjában meghatározott vagyónátadási kötelezettség késedelmes teljesítése is megalapozhatja a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésének az alkalmazását, ha ez a vagyonnak a felszámoló általi átvételét, értékesítését, a hitelezők kielégítését, a felszámolási eljárás céljának az elérését megakadályozza. A jelen esetben nem erről van szó. Az alperes – igaz késedelmesen – a vagyónátadási kötelezettségét a tartályok tekintetében is teljesítette. A nemzeti adóhatóság azokat úgy foglalta le, hogy az alperes birtokában hagyta, miután azokról a felszámoló tudomást szerzett (az alperes nem cáfolt előadásával egyezően) azokat szintén az alperes birtokában hagyta. Az alperes nem gátolta a felszámoló általi értékesítést, a tartályok megtekintését lehetővé tette, a felszámolási eljárás során azokat a felszámoló értékesítette.

A felperes a Cstv. 33/A. § (1) bekezdés második fordulata szerinti felelősség tényalapjául a tartályok alperes általi átadásának az elmulasztását, mint felróható magatartást jelölte meg. E tényalap a módosított tényállásra és a felperes saját előadására figyelemmel sem áll fenn, így az alperesi felelősség nem állapítható meg.

Mivel jogalapjában alaptalan a felperes alperesi fellebbezéssel támadott kereseti kérelme, a perköltség összegének felemelésére irányuló felperesi fellebbezés érdemben már nem volt vizsgálható.

[16] Az ítéltábla mindezek alapján az elsőfokú bíróság ítéletének a fellebbezett részét a Pp. 383. § (2) bekezdés második fordulata szerint megváltoztatta, a felperes keresetét teljes terjedelmében elutasította, mellőzte az alperes állam által előlegezett illeték és perköltség megfizetésére kötelezését, valamint a felperest kötelezte az elsőfokú perköltség, illetve az elsőfokú eljárási illeték teljes mértékű megfizetésére.

[17] A másodfokon pervesztes felperes a saját másodfokú perköltségét (ügyvédi munkadíj) maga viseli, és köteles az alperes másodfokú perköltségének (fellebbezési eljárás illeték, a jogi képviselője munkadíja) a megfizetésére [Pp. 83. § (1) bekezdése]. Az eljárás az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 62. § (1) bekezdés v) pontja alapján tárgyi illetékfeljegyzési jogos, az alperes ennek ellenére a fellebbezési eljárási illetéket (48 000 Ft) előlegezte. Az elsőfokú bíróság az alperesi képviselő ügyvédi munkadíját 54 000 Ft-ban állapította meg, a mértékét tekintve ezt a felek fellebbezése nem érintette. Erre tekintettel az ítéltábla ennek az összegnek a felét tartotta arányban állónak az alperesi képviselő által a másodfokú eljárásban kifejtett ügyvédi tevékenységgel, és a pervesztes felperest 75 000 [48 000 + 27 000 (áfamentes)] Ft másodfokú perköltség megfizetésére kötelezte.

A felperes a per főtárgya tekintetében nem fellebbezett, így az ő fellebbezése vonatkozásában a pertárgyérték 530 250 Ft, a feljegyzett illeték 42 420 Ft, ennek az állam részére történő megfizetésére az ítéltábla a Pp. 102. § (1) bekezdése szerint a pervesztes felperest kötelezte a 26/2022. (XII. 6.) IM rendelettel 2023. január 1-jei hatállyal módosított 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének megfelelő módon és határidőben.

Debrecen, 2025. február 6.

Dr. Görög Attila s.k. a tanács elnöke, Dr. Riczu András s.k. bíró, Dr. Szűcs Lajos s.k. bíró